

V treh dneh okoli občine Sežana

V času, ko je bilo gibanje omejeno na občino bivanja, je Nejc Likar iz Sežane odmerjeni prostor izkoristil do skrajnih meja. Dobesedno. Občino je obhodil po njeni meji. Za dobrih 90 kilometrov po brezpotjih je potreboval tri dni in pol, spal je v spalni vreči na prostem.

• HELENA RACE

Aprila bi moral **Nejc Likar** odpotovati v Grčijo, kjer bi delal kot inštruktor potapljanja na vdih, a mu je koronavirus prekrizal načrte in obtičal je doma, v Sežani. Ker je vseeno želel nekam oditi, se je odločil za skrajne meje prostora, v katerem se je bilo še dovoljeno gibati. "Razmere so same ponujale, da se tega lotim," pravi Nejc Likar.

Na Geopediji je poiskal sežansko občino, prenesel koordinate njenih meja v GPS napravo in se odpravil na pohod. Iz Sežane se je najprej odpravil v Orlek, od tam pa naprej v smeri urinega kazalca - ob italijanski meji proti severu in severozahodu, mimo Pliskovice, nato proti vzhodu, na Vrhe, potem pa proti jugu mimo Divače in Lokve na hrib Kokoš in spet ob italijanski meji do Orleka.

90 kilometrov v treh dneh in pol

"Ob državni meji je bilo enostavno, saj je počiščena in označena z belimi kamni. Večinoma pa občinska meja poteka po kakih zidovih, mejah starih vinogradov, po strugah, slemenih. Večinoma je zaraščena in marsikje se je bilo kar težko prebijati skozi robidovje in čez kamenje," opisuje. "Zanimivo

bi bilo ugotoviti, kako je bila meja sploh določena in kako se je spreminjala. Poskusil bom izbrskati kak podatek o tem."

Za pot, ki ji je prenosna GPS naprava namerila dobrih 90 kilometrov, je potreboval tri dni in pol. To ga je nekoliko presenetilo, saj je mislil, da ji bo kos hitreje, a težko prehodni teren je terjal svoj čas. "Hodil sem v enem kosu, s seboj sem imel šotorsko krilo in spalno vrečo in prespal na prostem. Z mano je šla tudi psička Enya, pritlikavi pinč, ki pa so jo tretji dan prišli iskat starši, saj je bila že utrujena." Obvezna oprema v nahrbtniku je bila še voda, ki jo je popil kake štiri litre na dan, ter nekaj hrane. Regrat in šparglje pa je ponujala kar narava.

Veliko živali, malo ljudi

Prav narava ga je najbolj očarala. "Presenečen sem, koliko lepih krajev sem videl, kako lepa je narava, kaj vse ponuja in kako je ohranjena. Lahko smo veseli, kaj imamo doma, sploh v tem času, kot je zdaj. Zavedajmo se tega in naravo ohranimo v takem stanju," razmišlja Nejc Likar. "Srečal sem tudi ogromno živali, divje prašiče, gamse v dolini re-

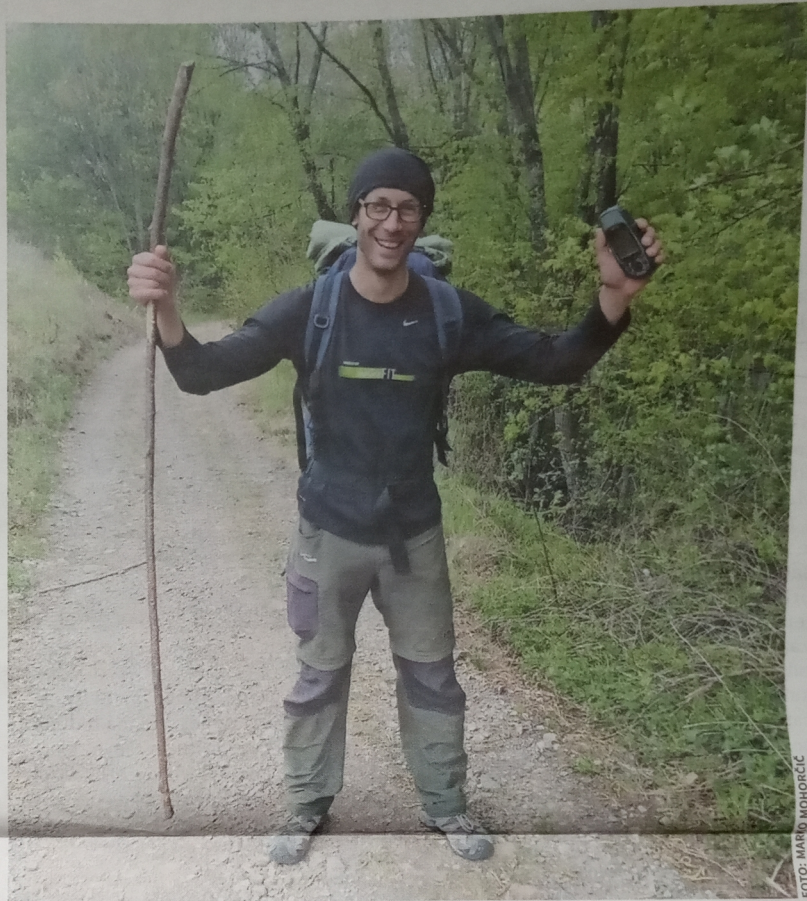

FOTO: MARIO MOHORČIČ

Ker ni mogel na delo v tujino, se je odpravil do skrajnih meja svoje občine.

ke Raše, srnjad, košute, zajec je prišel prav blizu spalne vreče." Ljudi pa bolj malo, le starejši par, ki je pripravljala drva v bližini Divače, prijatelja, ki ga je med potjo obiskal s kolesom, v Kregolišču pa domačina, ki ga je prosil za vodo. Da je prišel do vode, je moral skreniti s poti, saj občinska meja ne gre skozi nobeno naselje. Drugič si je pitno vodo natočil v zgornjem toku Branice, ki je na občinski meji.

Nameraval je še v nasprotno smer

Nejc Likar je diplomirani inženir elektrotehnike, naredil je tudi doktorat in delal na Institutu Jožef Stefan. Pred dvema letoma pa je stopil na novo pot in šel po svetu, delal na Filipinih in v Grčiji kot inštruktor potapljanja na vdih ... "Morje mi manjka. Če bi ga imeli v sežanski občini, bi mogoče celo ostal doma," se zasmeje. Potoval je tudi s kolesom po Južni Ameriki,

Afriki, Evropi, hodi v hribe, se vozi s kajakom ...

Pot okoli občine ga je tako očarala, da jo je nameraval opraviti še enkrat, v nasprotni smeri. A nato so občinske meje odprli in zdaj to ni več tako mikavno. Vseeno pa bi bilo lepo, da bi občinsko mejo nekoliko očistili, da bi bila lažje prehodna in da bi omogočala udobnejšo hojo, mogoče bi po njej uredili kako spominsko pot, "trail" ali kaj podobnega, razmišlja. •